

# TOT HI RECORDANT VIVÈNCIES ALS SEIXANTA ANYS DE SER VETERINARI.

*Per Jaume Camps i Rabadà en el aniversari dels 83 anys, i amb 60 de professió.*

El meu pare va influenciar-me molt, encara que era de cultura “natural” ja que la va rebre del seu oncle, de la petita rectoria de Caballera, en plé Pirineus. Apart fer d’escolanet, i m’ho va repetir moltes vegades, va aprendre dos valors, un sobre la “*naturalesa*”, ja que coneixia amb detall, i estimava, a tots els arbres, i savia dels animals, i l’altra era sobre la “*rectitud*”, com principal valor humà. Era lo que havia vist, i escoltat, del seu oncle capellà, i molt del humil veïnatge.

Molts altres m’han influenciat. Persones a les que agraeixo el fer-ho, encara que moltes ni s’en van donar compte. I també molts fets, la majoria casuals i petits. I no eren grans temes. Però cadascún va mostrar-me desconeguts retalls de la vida, i maneres de ser i de actuar. Tot està molt relacionat !. Ens poden actuar com bon mestratge dades insignificants. Fets inesperats solen ser origen de grans modificacions en la vida. O et fan canviar els objectius, fins a semblar un miratge. Això va mostrar-me que estem en un mon canviant, i que exigeix adaptabilitat....

Si podem acceptar la autodefinició com Homo sapiens, es per ser una espècie animal que es acomodaticia a tot canvi. Els Gèneres i espècies ancestres nostres no es van especialitzar en lo bàsic. Hem conservat caràcters primitius, com les mans de cinc dits, com sers anteriors als dinosuaires, i hem ocupat climes diversos, com cap altra espècie. Sense la habilitat de les mans no hauriem desenvolupat el cervell. Molts sers que evolucionaren amb especialitzacions, que els va fer canviar la seva adaptabilitat, no han sobreviscut. Pot comparar-se a qualsevol situació humana i actual. Oficis molt especialitzats desapareixen, davant de canvis. Pobles i regions amb una sola font econòmica, cauen en la misèria, si el mercat es modifica.

Dins la nostra professió, i totes, la especialització es quasi imprescindible, ja que es la forma d’aprofundir en el coneixement. En certs nivells la única. Però com van dir Attali, i després Geller, es sobresurt més “*essent especial*”, que “*pel sol fet de ser especialista*”. El futur depara visions molt amplies, i no sols dintre la Veterinària. Cada dia amb més branques, més ciència, més tecnologia, però pot ser amb el risc de perdre el sentit de la professió, que es la base. Es el tronc que soporta tot al brançam !

El futur cada dia més accelerat en els canvis, serà per als “*especials*”. No tant pel treball que fem, i fareu els companys avui joves, si no per “*cóm*” el fem, i fareu, i farán.... I aquí entra el valor de la rectitud, que deia el meu pare, imprescindible per obtenir bons resultats. No oblidar mai la deontologia, propia i cap els demés, i cap als propis animals. Es la forma de mantenir un gran “orgull”, propi i de la professió. Sense deixar de instruir-nos, de tothom, de molts temes, i cada dia, com cultiu del pensament científic, i fer-ho amb la empenta que es precisa per sobresortir, i sempre fer-ho amb humilitat....(i un pèl de bon humor si s’escau....).

JCR 2.013.